Ч. 20 Пятниця 25 січня (7 лютого) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Подорож наслідника престола до Петербурга.)

В бюрі президента Фетера відбула ся конференция президий клюбів, на котрій порішено, що буджетова комісия полагодить до пятниці буджет просьвіти і титул „фонд диспозицийний“. В суботу відбуде ся повне засіданє палати для полагодженя закона о контингенті рекрута. Надіють ся, що дискусия над сею справою закінчить ся на однім засіданю. Дальше засіданє палати послів відбуде ся дня 13 с. м. і на тім засіданю, або на слідуючім, зачне ся друге читанє буджету. Буджетова комісия буде в слідуючім тижни радити тілько над фінансовим законом. — Словінські посли оголосили комунікат, в котрім заповідають, що коли-би в буджетовій комісиї ухвалено перенести словінські паралельки ґімназияльні з Целлє до Марбурґа, они перейдуть до обструкциї. — Оптимісти надіють ся, що як в палаті не прийде до довшого спору над словінськими паралєльками, над ческою політехнікою і ческим університетом на Мораві, над ґімназиями в Опаві і Тішині, то буджет буде полагоджений ще перед Великоднем. Однак здає ся, що дальші засіданя не пійдуть так гладко, як послідне.

На засіданю партиї Всенімців ухвалено впиревати при ухвалі з грудня, аби п. Вольфа не приймити до звязку клюбу. Та сама ухвала дотикає також приклонників Вольфа послів Чана і Герцоґа. Дальше ухвалено оголосити заяву, в котрій підписані посли солідаризують ся з Шенерером. Ту заяву підписали всі посли з виїмком трех. — Narodni Listy доносять, що Словінці приготовили собі 10 наглих внесень, котрі кождої хвилї поставлять в палаті послів, коли би справа ґімназиї в Целлє мала бути некористно для них полагоджена. — Як доносять з Відня, помістив нинішний Neues Wiener Journal вість, що вибраний ческими послами комітет для язикової справи покінчив вже свої наради і виготовив проєкт закона язикового для властий державних Чехії, Морави і Шлезка. Той проєкт буде нині предложений п. президентови міністрів др. Керберови і має стати підкладом при угодових ческо-німецких конференциях. Чехи уважають єго можливим до обговорюваня і гадають, що правительство буде мати в той спосіб улекшене при укладаню власного проєкту. — В німецкій партиї людовій настало непорозуміне, котре довело до уступленя пос. Прадого з місця другого предсїдателя клюбу. Непорозуміне лежало в тім, що були поділені гадки, чи Німці мають брати участь в ческо-німецких угодових конференциях, чи ні. Пос. Праде був за тим, аби не брати участи в тих конференциях і взагалі не розпочинати з Чехами ніяких переговорів. Однако більшість заявила ся за переговорами. Впрочім, як зачувати, ті переговори мають відбути ся аж в часі великодних ферий.

Архикнязь Франц Фердинанд виїхав вчера вечером до Петербурга і прибуде там в пятницю рано. Проґрама гостини архикнязя слідуюча: В пятницю дня 7 с. м. відбуде ся обід в родиннім кружку царя, а вечером ґалеве представленє в театрі. В суботу архикнязь зложить візиту великим князям, в неділю буде на службі Божій в каплиці австро-угорскої амбасади, відтак прийме в палаті амбасади депутацию австро-угорскої кольонії. В понеділок виїде архикнязь з царем на польоване, а в второк відбуде ся двірский баль. З нагоди приїзду архикнязя витає ціла российска праса достойного гостя дуже сердечно.

Новинки.

Львів дня 6-го лютого 1902.

— **З львівскої аепархії.** Презенти одержали оо.: Ник. Піджарко з Гаїв на Дідилів, Йос. Бандура із Слободи на Голдовичі і Ник. Ясецкий з Грибович на Чижиків. — Президия Намістництва згодилась на канонічну институцию оо.: Евст. Пижаковского на Голобутів і Теод. Найкуша на Зарубинці, а консистория візвала їх до институциї на март с. р. — Сотрудництво в Володимирцях одержав о. Ром. Березовский сотрудник з Добравки, а о. Ром. Зарицкий сотрудник із Золотник одержав завідательство в Кривім. — Новопоставлені пресвитери одержали посади: Володим. Барановский систем. сотрудництво в Золотниках, Ант. Онуферко прив. сотрудництво в Бірках малих, Діон. Майковский завідательство в Лїсниках, Ник. Гошовский прив. сотрудництво в Незнанові, Волод. Тисовский систем. сотрудництво в Настасові, Ів. Пачовский систем. сотрудництво в Товстім. — Титул совітників митроп. консисториї оо.: Ігн. Галька з Дубковець, Іляр. Гарасимович з Кривого, Ник. Лужицкий із Сорочка, Мих. Чачковский з Товстого і Корн. Монцібович з Калагарівки. — Архиєрейскі похвальні грамоти з правом уживаня крилошаньских відзнак, одержали оо.: Мих. Яцковский настоятель духовної семинариї і референт митроп. кон-

Князь Портляндский.

(З француского — Вілєра де л'Іль Адама.)

В послідних лїтах свого житя, по повороті зі Всходу, князь на Портлянді, молодий льорд, славний на цілу Анґлїю з своїх расових коний, що брали нагороди на перегонах, з своєї майстерскої штуки борбництва, з видаваних собою нічних пирів і ловів на лиси, з своїх замків і свого казочного майна, з своїх авантурничих подорожий і своїх любощів, — зник нагле з овиду великого сьвіта.

Лиш один раз, з вечера, бачено єго старосьвітску золочену карету, як гнала зі спущеними заслонами через Гайде-парк, з скаженою скоростию, окружена їздцями, держачими в руках смолоскипи.

Відтак князь схоронив ся до свого родинного замку. То відокремненє було рівно дивне, як і нагле. Став ся самотним жителем укріпленого замчиска, здіймаючого ся від давних часів посеред тінистих огородів і зільників, на портляндскій кінчині.

Житє і людий пригадували єму там лише червоні огні, котрі горять крізь мраку в кождій годині дня, присьвічуючи тяжким кораблям, що колишуть ся на мори і викидаючи на овиді сиві китиці димів.

Викований в скалі крутий хідник, вузкий як стежка, обсаджений з обох сторін двома рядами диких сосон, біг від замку стрімко до моря; замикала єго тяжка, золочена, решткована фіртка, поза котрою розстеляли ся піски побережа, заливані водою в годинах приплииву.

В часі панованя Генрика VI почали розходити ся казки о тім замку, котрого комнати в сьвітлі високих лукових вікон пестріють богатими останками середних віків.

На внішній ґалериї, що лучила з собою сім веж замку, вартують в нишах лучники — камінні лицарі в поставах готових до бою, викoвані імовірно ще в часах хрестоносних походів.

Ночами ті статуї, котрих лиця змили зливи і мраки сотних вогких зим, котрих черти стерли удари громів, бовваніють невиразно, позваляючи уяві творити найчудачнійші марева. А коли буря здвигає гори филь і кидає їх в пітьмі о скали берега, коли місячна ніч кине свої проміні на ті стати з ґраніту, — видає ся заблуканому подорожникови немов би цілі полки злих духів вели тут страшенну борбу з геройскою залогою людий.

Що значило то відокремненє того пана без журби? Чи утікав від сьвіта в приступі нудьги? Він, такий легкий і веселий? Ні, така гадка була би безосновна.

А може які тайні вплива лягли на нім в часі подорожи по Всході?.... На королївскім дворі були занепокоєні з причини того дивного поведеня князя на Портлянді. Королева післала з Вестмінстеру лист укриваючому ся льордови....

* * *

Того дня авдиєнциї у королевої Вікториї тревали незвичайно довго; монархиня була оперта о стіл, на котрім горів сьвічник; при ній, на низькім тaбореті зі слоневої кости, сиділа молода еї двірска дама, міс Олена Г.

Відповідь льорда Портлянду надійшла під чорною печатию.

Дівчина отворила лист князя і скоро перебігла синими очима, в котрих сьміяло ся небо, кілька рядків, і не промовивши ні слова, замикаючи повіки, подала лист королевій.

Королева перечитала єго також мовчки. На еї лици, котре звичайно не виявляло чувств, появило ся якесь сумне зачудоване. Задрожала навіть; відтак, не відзиваючи ся ні слова, запалила лист до горіючої сьвічки, а кидаючи на землю догараючий папір, сказала до окружаючих еї достойників:

— Панове не побачите вже нашого любого князя Портляндского. Льорд Ришард не буде вже більше сидіти в парляменті. Надаємо єму привилей, звільняючий єго від того обовязку. Єго тайна полишить ся для всїх закритою. Не безпокійте ся о него. Нехай ніхто з єго приятелів не старає ся наближати ся до него.

систориї, Володим Коноваленць з Малехова. Корн. Малиновский з Грималова, Йос. Ганкевич з Красного, Тома Меленкевич з Вікна. Теоф. Куницкий з Оріховец. Ювен. Луцик з Пізнанки гнилої, Фил. Курбас із Старого-Скалата і Як. Шидловский із Староміийщини. — Архієрейскі похвальні грамоти одержали оо.: Ів. Билиньский в Главчи, Ів. Рейтаровский в Останю, Корн. Мандичевский в Турівці, Ант. Копертиньский в Денисові, Ів. Зазуляк в Рожисках, Ем Мальчиньский в Луці малій, Корн. Слюзар в Буциках, Володим. Винярский в Іванївці, Григ. Дяків в Жеребках, Дим, Ксьонжек в Кокошинцях, Йос. Филипович в Староміийщині, Волод. Куницкий в Фамянках. Ів. Кліщ сотрудник в Главчи і Стеф. Мохнацкий б. сотрудник в Бірках малих.

— **Загальні збори товариства „Шкільна Поміч" у Львові** відбули ся минувшого четверга в льокали рускої жіночої школи виділової. Збори отворив голова товариства о. Стефанович. Згадавши про втрату, яку потерпіло товариство через смерть одного із основателів товариства і найдїяльнїйшого члена бл. п. Григория Врецьони, візвав зібраних, щоби віддали честь его памяти через встане з місць. Опісля голова представив коротко стан і діяльність товариства. Доходи его складають ся з відсотків фондаций і добровільних жертв добродіїв, але на жаль, руска суспільність за мало інтересує ся сим так важним товариством. Опісля візвав голова зібраних до вибору предсїдателя зборів і секретаря. Збори поручили провід пані Білецкій, а секретарство п. Коссакови. З черги відчитала секретарка товариства п-а Ольга Барвіньска протокол з послїдних загальних зборів і справоздане виділу з минулого року, котре загальні збори приняли до відомости, а секретарці висказали подяку. Касиерка п-а Литиньска представила касове справоздане товариства: Доходи виносили 604 К 17 с., розходи 440 К,— в касі остало ся 164 К 17 с. З того уміщено 146 К 56 с. на книжочку щадничу, а 17 К 61 с. остало ся готівкою в касї. Загальне майно товариства виносило з кінцем 1901 року 4.510 К 18 с., уміщені в цїнних паперах і щадничих книжочках руских інституций. — Справоздане касиерки принято згідно з внесенем комісиї ревізийної з признанем до відомости. — О. Стефанович підніс, що деякі рускі інституциї, як „Дністер", „Народна Торговля" і руский купець у Львові п. Абрисовский щедро спомагають товариство; за те висказали їм збори подяку, вставши з місць. П-ні Білецка радила, щоби із суми, зложеної замість вінця на домовину бл. п. Врецьони, утворити стипендию для бідного ученика, — а п. Мороз додав, щоби товариство докладало до тої суми щорічно 60 К а коли сума дійде до 1000 кор., утворити з неї стипендию для бідного ученика. По промові о. Стефановича п. Гамоти і о. Олексишина ухвалено, щоби зібрану доси квоту зложити на книжочку щадничу яко фондацию памяти Григ. Врецьони, а відсотки від неї має ся обертати на цїли товариства. — При виборі нового виділу, виділовими зістали: о. Стефанович, о. Гузар, дир. Гамота, дир. Мороз і п-на Литиньска, а заступниками виділових вибрано п-ну Барвіньску і п. Коссака; до комісиї ревізийної вибрано через аклямацию пп. Паньківского і Хойнацкого. Нововибраний виділ відбув зараз засїдане і уконституував ся в слїдуючий спосіб: головою вибраний о. Стефанович, заступником голови о. Гузар, касиеркою п-а Литиньска, секретарем п. Коссак, бібліотекаром п. Гамота.

— **Загальні збори товариства „Клюб Русинок"** у Львові відбудуть ся дня 11 лютого в льокали товариства о 5 год. пополудни.

— **Концерт і вечерницї з танцями в Золочеві.** Гімн. тов. „Сокіл" у Львові оповіщує: Дня 20-го лютого с. р. відбуде ся в Золочеві концерт музикально-вокальний, заходом хору товариства ґімн. „Сокіл" у Львові, із слїдуючою проґрамою: 1. Колесса: „Було колись", хор. 2. Форгеция. 3. „Шго чутїє", хор. 4. Нижанковский „Минули літа молодії", сольо тенорове, відсьпіває п. С. Леонтович. 5. Lubomirski. „Pochód kozacki", хор. 6. Pourpouri народних пісень, сольо скрипкове. 7. Колесса: „Гей там на горі" хор. Початок о годині 7-ій. Цїна місць: крісло першорядне 3 К, другорядне 2·50 К, третьорядне 2 К, вступ на салю 1 К, для учеників 50 с. Загальний дохід призначений на будову дому руского „Сокола". Сейчас по концертї відбудуть ся вечерницї з танцями.

— **Вечер з танцями** устроює товариство „Родина" в Коломиї. Вечер той відбуде ся дня 13 н. ст. лютого в сали „Народного Дому" ул. Костюшки II. поверх. Початок о 8-ій год. вечером. Стрій вечерковий. Вступ від особи 1 К. — За виділ „Родини": В. Глиньский; В. Д. Масляк; З. Кирилович; М. Рибачек.

— **Смерть пяницї.** Дня 26-го січня около 8-ої години рано знайдено тїло Федя Білця з Улицка середкевич лежаче в керничцї глубокій на 15 до 20 цнтим. Доходжене виказало, що Федь Білець вертав дня 25-го січня вечером запитий до дому і впав до кернички, а що не міг з неї видобути ся, то вода его залила. Обдукция тїла показала утоплене.

— **Пригода на зелїзници.** З Бучача доносять нам: Дня 23-го січня с. р. наїхав поїзд зелїзничий їдучий з Коростятина до Монастириск на переїздї в Коростятинї на фіру Казимира Огрембовича, візника арендатора пропінациї з Устя зеленого і розбив задну часть воза. Візника лиш легко потовкло.

— **Нещаслива пригода шинкарки.** Яков Фусек, писар громадский з Гвіздця, повіга низького, забавляв ся дня 18-го січня в коршмі Давида Файта в Гвіздци разом з війтом і кількома селянами. Около 9-ої години вечером прийшло межи Фуськом а сином шинкаря Йоськом Файтом до сварки, бо Йосько не хотїв вже дати Фуськови горівки, длятого, що той вже тогди був добре пяний. На крик в коршмі прибігла з сусїдної хати жінка шинкаря Їдес Файт, а підійшовши до Фуська, хотїла его вразумити, але той еї вдарив так, що поранив еї і она в девять днїв по тій пригодї в наслїдок рани померла.

— **Жебрацка язва.** На мостї в Стрию — як пишуть зі Стрийщини — годї в торговий день переїхати. Убогі діди з цїлого сьвіта залягають міст, мов на якім відпустї, і домагають ся милостинї. А єсть межи ними один, що просто нападає на кожду фіру, а коли нїчого не дістане, то полошить конї вимахуючи своїми довгими щудлами і кидає капелюхом перед конї. Нераз треба і пів години чекати, заки кожда фіра на мостї не окупить ся.

— **Самоубийство селянина.** З Коломиї доносять до „Kur. Lwowsk-ого", що там в центральнім готели станув перед кількома днями Никола Калин, селянин з Чортівця і властитель „Торговлї" в сїм селї. Коли в пятницю тамтого тиждня до полудня нїхто не виходив із замкненої комнати, служба готелева набрала підозріня і о 2 год. по полудни отворено двері на силу. На ліжку лежав Калин з простріленою головою, а в руцї держав корчево стисненими пальцями револьвер. Калин мав літ 26. Що було причиною самоубийства, не звістно.

— **Замерз на улици.** З Борщівщини доносять нам: Дня 28 січня с. р. замерз на улици в громадї Вовківцї під Борщевом хлопець каліка Никола Хапович, котрий з Буковини заблукав ся аж під Борщів. Нещасливий калїка був сином Якова Хаповича машиніста з Боянчука на Буковинї.

— **Утопила ся.** Із Жовкви доносять нам: Дня 30 січня с. р. вийшла Текля Клуб з Добрусина сама з дому прати біле на рiцї, і там

А відправляючи знаком руки старого післанця льорда, говорила:

— Скажи князеви на Портляндї, що ти тут бачив і чув.

І довго ще дивила ся на чорний попіл листу.

Відтак еї королївска милість встала, аби відійти до своїх комнат. Але побачивши, що еї молода товаришка сидить недвижимо, немов би спала, з лицем укритим в білій долонї, котру оперла о багряне покривало стола, здивована королева шепнула лагідно:

— Ідеш зі мною, Олено?

Але молода дївчина сиділа все однако непорушно; прискочила до неї.

Зімлїла. А блїдість еї лиця навіть не зраджувала еї зворушеня.... бо чи може побілїти лелїя?

* *
*

Рік минув від тої хвилї. Була бурлива ніч осїнна, але з кораблїв, що гойдали ся на водах о кілька миль від Портляндскої кінчини, можна було бачити осьвітлений замок.

Не перший то раз відбували ся в нїм нічні бенкети — „неприступний" льорд справляв звичайно забави. Говорено о них широко, бо їх понура оригінальність мала в собі щось тайного тим більше, що князь нїколи на них не показував ся.

Льорд Ришард мешкав в одній самотній вежи і здавалось забував о цїлім сьвітї.

Зараз по повороті зі Всходу, велїв виложити венецкими зеркалами склепліня і стїни обширних комнат лежачих під замком, мармор ний поміст красили пречудні мозаїки. Хороші сальони тягнули ся рядом, відділені один від другого високими, богатими занавісами; в струях сьвітла сьвічників, окружаючих золотом пестрі колюмни, видко було всхідну обставу, вишивану шовком в прегарні взірцї. Обстава була розкинена посеред пишної зелени полудневих ростин, хороших статуй і порфірових водограїв, трискаючих пахощами.

Там на дружні запросини пана на Портляндї, мимо заяви, що на бенкетї сам не буде „присутний", збирала ся сьвітла товпа: цїлий сьвіт молодої аристократиї, хороші артистки і найменше недоступні женщини із висшого товариства.

Льорда Ришарда заступав звичайно один з его „давних приятелїв". І розпочинала ся ніч забави — королївско-свобідної забави.

Лише.... на почетнім місци стояв пустий фотель льорда, а вирізаний на поручу герб овивала чорна жалібна материя.

Погляди пирующих підохочених напитками, розбавлених і шалїючих радостию, відвертали ся скоро від того крісла до веселїйших видів.

І о пiвночи, в підземних комнатах Портляндского замку, в салях розкоши, серед упиваючих пахощий цьвітів роздавали ся вибухи сьміху, поцілуї, шепоти, дзвенїли чарки, гудїла музика, лунав спів.

Але коли би хто з пирующих вийшов о тій годинї, аби відітхнути сьвіжим вохким воздухом і звернув ся в пітьмі ночи до берега, де виють від моря вітри — побачив би може річ, котра заколотила би веселість его що найменше на решту ночи.

О тій годинї саме доріжкою, ведучою над океан, ступав часто чоловік, завинений в плащ, з чорною маскою на лици і з каптуром, окриваючим єму цїлу голову. Держав він запалене циґаро в руцї обтягненій довгою рукавичкою. Немов би для збільшеня грози, двоє біловолосих слуг ішло перед ним, двоє за ним, держачи високо червоні, димлячі смолоскипи. Попереджувала той похід дитина в жалібнім одязї, порушаючи легко що хвиля дзвінком, аби остерегти перехожих, щоби уступали з дороги. І вид тої жмінки людий здіймав тревогою, як вид веденого на смерть засудженого.

Перед тим чоловіком отворили ся ворота, що вели на побереже. Дружина лишала ся в огородї, а він підходив до самого берега моря. Задуманий, здавалось упивав ся смутком природи і стояв сумний, подібний до бовванїючих на замку камінних статуй, стояв перед ревучим океаном, серед дощів, вітрів і полуміни блискавок. По якій годинї такого думаня, чорна стать в окруженю того самого сьвітла і супроводжена тим самим дзвінком повертала скалистою стежкою до замку. І часто, заганяючись в дорозї, чоловік хапав ся рукою за вистаючі кусники скали.

Того дня, в котрім відбував ся той осїнний пир в замку, молода товаришка королевої, не здоймаючи з себе тяжкої жалоби від хвилї одержаня першого листу князя, молила ся рано в замковій каплици, коли доручено їй картку, написану одним із секретарів льорда Портлянд.

На картцї були виписані лише два слова, котрі перечитала дрожачи на цїлім тїлї:

— Нинї вечером.

І тому около півночи один з королївских кораблїв приплив до Портлянду. Вийшла з него молода жіноча стать в темнім плащи. Та стать обкинула питаючим поглядом мрачне побереже і майже бігцем пустила ся в сторону, де сьвітили смолоскипи і звідки вітер ніс відгомін дзвінка.

утопила ся. Тіло утопленої знайдено в ріці аж дня 3. лютого. Чи була в сім случаю лиш якась нещаслива пригода, чи злочин або самоубийство, покаже аж доходженє, яке веде ся.

— **Налогова палійка.** На пять літ тяжкої вязниці засудив дня 4 с. м. львівский суд присяжних 74-літну Таньку Молчунову з Кошилова, жовківского повіта, за триразовий підпал сусідних будинків господарских. Огонь підкладала она з мести за якусь обиду, а виловлено еї доперва при послїднім огни.

— **Поплив з водою.** З Перемишля доносять: В неділю, около 2 год. хотів поліциян арештувати, коло нової торговиці, звістного злодія Івана Пійку за то, що украв чоботи і одіж із менажериї Клюцкого. Вже хотів поліциян зловити Пійку за карк, коли тий вирвав ся і втік в сторону як нова торговиця. Але там стояв другий поліциян. Злодій побачивши его, скочив до Сяну. Товпа людий, що була збігла ся і дивила ся на то, аж крикнула з перестраху, а злодій тимчасом плив собі спокійно через ріку на другий бік. Аж нараз видить злодій, що і перед ним на березї стоїть поліциян з кількома людьми. Пійка завернув тогди від берега на середину ріки, і поплив спокійно долї водою. Що з ним стало ся, не знати.

— **Дурисьвіть.** Пишуть до „Діла“: Дня 30 січня стала ся така пригода в Стрию: Андрусь Кухтій, господар з Верчан, хотів купити воли. За ним почав на торговици ходити якийсь пан, порядно убраний, а вкінци приступає до него і питає, чи він з Верчан і чи не міг би він взяти якийсь пакунок до сьвященика. Господар згодив ся на то. Тогди каже єму той пан: „Але я вас не знаю, я знаю з вашого села дяка, війта і инших (назвав їх по імени), чи нема котрого ту в місті, аби менї за вас посьвідчив?“ Тих у місті не було, отже пійшли до заступця війта, що случайно був на торговици, і сей посьвідчив, що можна на безпечно пакунок передати. Тогди пан дав Андрусеви якесь пуделко, яке доти сам під пахою носив, і попровадив его до міста. По дорозї сказав єму, що в тім пуделку є дорогі золоті річи вартости 1000 зр. і що треба пійти до суду і там письмо зробити, аби була певність, що Андрусь віддасть ті річи сьвященикови. Пійшли оба разом до суду, а там сказав, що вже нема того урядника в канцеляриї і попровадив Андруся до готелю. Там казав дати доброго вина. Розговорились а вкінци пан каже: „Знаєте що? по що по суді волочитись? Зробіть так: ви маєте гроші, дайте менї, я запечатаю їх в куверту і їх вам віддам, а ви разом з пакунком віддаєте ксьондзови і ксьондз вам, як відберуть пакунок і куверту, звернуть гроші“. Господар, зашоломлений вином, виняв 180 зр. і передав панови. Той запечатав у куверту, віддав Андрусеви і пійшли на обід. В реставрациї пан казав дати їсти і небавом зник. Господар чекав на пана, вкінци почав щось підозрівати, роздер куверту і знайшов там замість гроший кусник ґазети. Наробив крику — поліция кинулась і дізнали ся в готели скоро, що сей пан поїхав фіякром в напрямі до Львова. Почали за ним гонити і дігнали аж в Розвадові, чотири милї за Стрием, де годив фіру до Щирця. При помочи жандарма, що случайно тут був, заарештовано „пана“ і віддано до суду. З Андрусевих гроший стратив лише несповна одного зр.

Телеґрами.

Відень 6 лютого. Комісия буджетова радить нинї дальше над буджетом середних шкіл.

Вашинґтон 6 лютого. В палаті послів поставив посол Кохран внесенє, аби палата ухвалила запросити президента Кріґера до Сполучених Держав, щоби там приїхав як гість і мав повну свободу. На покрите коштів тої гостини мають бути ухвалені також средства.

Льондон 6 лютого. Тутешні поранні часописи згідно підносять, що голяндска нота була від разу хибним кроком, бо Анґлїя вже давно проголосила анексию обох полудневофрацуских републик, супротив чого заключенє якогось окремого мира, а не безусловне зложенє оружия зі сторони Бурів, було би не зрозуміле.

Брукселя 6 лютого. В кругах бурских говорять, що помимо виміни гадок між Анґлією і Голяндією ситуация не змінила ся, бо Штайн і Шальк-Бурґер не будуть просити Анґлїю о мир і війна піде своїм ходом.

Берлин 6 лютого. Президент Трансвалю Кріґер приготовлює відповідь на ноту анґлійского правительства. В тій нотї запротестує, немов би він не був законним представителем Бурів.

Курс львівский.

Дня 5-ого лютого 1902.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	530·—	550
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	570·—	590·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·30	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—
Банку гіпот. 4½%	97·80	98·50
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв.	93·30	94·—
Листи застав. Тов. кред. 4%	93·30	94·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·70	93·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ 4½%	99·80	100·50
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—
„ „ 4% по 200 кор.	94·60	95·30
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·80	98·50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	74·—	80·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденский)	53·—	54·—
Угорск. черв. хреста	29·50	30·50
Іт. черв. хрес. 25 фр.	27·50	30·50
Архік. Рудольфа 20К.	95·—	98·—
Базилїка 10 К	18·75	19·75
Joszif 4 К.	8·25	9·50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

На піску, опертий о камінь і потрясаний що хвилї смертельними судорогами, лежав обвинений в плащ замаскований мужчина.

— Ах, нещастний — скрикнула дівчина з плачем, закриваючи лице долонею.

— Прощай, прощай! — відповів.

Здалека доносили ся до їх уший сьміхи і сьпіви, що роздавали ся в підземних салях княжого замку, котрого сьвітла відбивали ся і филювали на водах.

— Ти вільна — додав, опускаючи голову на камінь.

— Ти висвободжений! — відповіла она, підносячи над ним золотий хресток до неба, засїяного звіздами.

Настала довга хвиля мовчаня; она сиділа непорушно з примкненими очима.

— До побачення, Олено! — шепнув ще з глубоким зітханем.

Коли служба наближила ся по годинї доживданя, побачила молоду дівчину саму, як клячала на піску і молила ся при їх пані.

— Князь Портлянд умер! — сказала.

І оперши ся на рамени одного із старців, вернула на корабель, котрий еї привіз.

Три дни пізнїйше в „Двірскім дневнику“ можна було вичитати таку згадку:

„Міс Олена Г., суджена князя Портлянд, навернена на католицку віру, наділа вчера монашші ризи в „Л...“

* *

Якаж тайна довела до гробу богатого льорда?

Одного дня в часї своїх подорожий по Всходї, віддаливши ся від каравани в околицях Антіохії, учув молодий князь з уст провідників оповіданє о однім жебраку, від котрого люди сторонили ся з відразою і котрий жив самотно серед розвалин старого дому.

Прийшло єму на гадку відвідати того жебрака, бо „нїхто не омине своєї судьби“.

Отже, той Лазар був навіщений страшною недугою, проказою — тою невилїчимою сухою проказою старинних, з котрої лиш один Бог міг свого часу воскресити Иова в бiблїйнім оповіданю.

І — сам один — князь Портлянду, осьмілив ся мимо просьб наляканих провідників, посьміяти ся над проказою і війти до нори, в котрій умирав нещасливий жебрак.

А задля бути великопаньской і своєї шаленої відваги, подаючи жебракови пригорщу золота, блїдий молодець подав єму руку.

В тій хвили якась мрака заступила єму очи. Вечером, чуючи що заразив ся, виїхав з міста і удав ся на пустиню. Коли показали ся перші признаки недуги, доїхав був вже до моря в повороті зі Всходу. Вергав до краю, аби або вилїчити ся, або... померти.

Але супротив грізних познак і поступу недуги підчас морской переправи, князь пересьвідчив ся, що повинен був від тепер жити лише надією нехибної смерти.

Скінчило ся всьо. Треба було попращати молодість, славу старинного роду, люблячу суджену, веселість, сили, несчислимі мастки, красу житя, будучність. Всї надії розвіяли ся в порох в страшній долони, несучій заразу.

Льорд Ришард Портляндский помер як послїдний свого роду.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).